

Han sprang op med Hænderne om Hovedet. — Nej, nej! Gud kunde ikke være saa ubarmhertig. Saa haardt havde han ikke forsyndet sig, en saadan Straf havde han ikke fortjent. Han erkendte at have fejlet — dybt og frygteligt — og han var rede til at gøre Bod. Med koldt Overlæg havde han ofret sit Hjertes Fred og Lykke, ofret sin Moders Kærlighed, sin Faders Velsignelse, sin Sjæls Hjemstavnret, sit hele aandelige Fællesskab med Land og Folk og Slægt paa Ærelystens og Begærlighedens blodige Altre. Og ikke nok dermed. Han havde ved sin vilde Lykkejagt kastet Skygge ogsaa over andres Liv, havde været sine Forældres Sorg, sine Søskenes Bekymring, sine Venners og Velynderes Skuffelse og Skam. Ogsaa Jakobe havde han bedraget! — —

Han kunde ikke længer staa sin dødelig opskræmte Samvittigheds Tilskyndelser imod. Han gled hulkende ned paa Knæ ved Siden af Sengen og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

»Gud! Aa, Gud! ... Jo, jo. Jeg har fortjent det altsammen! Jeg bekender det! Jeg har fortjent det altsammen ...«

— — Ude omkring Kaffebordet i Haven var der imidlertid forefaldet noget, der foranledigede Præstefolkene til et hastigt Opbrud. Hofjægermesteren havde forlangt Kognak og Likører bragt derud; og skønt Præsten, der til sin Skam bemærkede, at Hofjægermesteren var paa Vej til at